



Sud Bosne i Hercegovine  
Суд Босна и Херцеговина

---

**Predmet broj: S1 2 K 023378 19 Kž 3**

**Datum održavanja sjednice: 11.02.2020. godine**

**Pred vijećem Apelacionog odjeljenja u sastavu:**

**Sudija Hilmo Vučinić, kao predsjednik vijeća**

**Sudija Tihomir Lukes, sudija izvjestilac**

**Sudija Senadin Begtašević, član**

**PREDMET TUŽILAŠTVA BOSNE I HERCEGOVINE  
protiv osuđenog Asmira Haskića**

---

**DRUGOSTEPENA PRESUDA**

---

**Tužilac Tužilaštva Bosne i Hercegovine: Miroslav D. Marković**

**Branilac osuđenog Asmira Haskića: advokat Denis Ajkić**

## **Sadržaj:**

<b>I. TOK POSTUPKA .....</b>	<b>3</b>
<b>II. ŽALBE I SJEDNICA VIJEĆA APELACIONOG ODJELJENJA .....</b>	<b>4</b>
<b>III. ZAKLJUČCI APELACIONOG VIJEĆA.....</b>	<b>4</b>

**U IME BOSNE I HERCEGOVINE !**

Sud Bosne i Hercegovine, u vijeću Apelacionog odjeljenja, sastavljenom od sudije Hilma Vučinića, kao predsjednika vijeća, te sudija Tihomira Lukesa i Senadina Begtaševića, kao članova vijeća, u krivičnom predmetu protiv osuđenog Asmira Haskića, zbog krivičnog djela Porezna utaja ili prevara iz člana 210. stav 1. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi branioca osuđenog Asmira Haskića, advokata Denisa Ajkića, izjavljenoj protiv presude Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 2 K 023378 17 K od 29.11.2019. godine, nakon održane javne sjednice vijeća Apelacionog odjeljenja, dana 11.02.2020. godine, u prisustvu osuđenog Asmira Haskića, kao i njegovog branioca, advokata Denisa Ajkića, a u odsustvu uredno obaviještenog tužioca Tužilaštva Bosne i Hercegovine, na osnovu odredbe člana 310. u vezi sa članom 313. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine, donio je sljedeću

**P R E S U D U**

**Odbija se kao neosnovana, žalba branioca osuđenog Asmira Haskića, te se presuda Suda Bosne i Hercegovine, broj S1 2 K 023378 17 K od 29.11.2019. godine, potvrđuje.**

**O b r a z l o ž e n j e**

**I. TOK POSTUPKA**

1. Presudom Suda Bosne i Hercegovine (Sud BiH/Sud), broj S1 2 K 023378 17 K od 29.11.2019. godine, prema osuđenom Asmiru Haskiću opozvana je uslovna osuda izrečena pravosnažnom presudom ovog Suda, broj S1 2 K 023378 17 K od 27.03.2017. godine, te je određeno da se utvrđena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine ima izvršiti.

2. Istom presudom, a na osnovu odredbu člana 110. i 111. Krivičnog zakona Bosne i Hercegovine (KZ BiH), od osuđenog je oduzeta imovinska korist pribavljena krivičnim

djelom u iznosu od 44.488,60 KM, a koju je isti dužan uplatiti u korist Budžeta Bosne i Hercegovine u roku od 30 (trideset) dana od dana pravosnažnosti presude.

## II. ŽALBE I SJEDNICA VIJEĆA APELACIONOG ODJELJENJA

3. Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio branilac osuđenog Asmira Haskića, advokat Denis Ajkić, i to zbog povrede krivičnog zakona, sa prijedlogom da vijeće Apelacionog odjeljenja istu uvaži pobijanu presudu preinači u pogledu dijela obaveze plaćanja imovinske koristi, te osuđenog oslobodi obaveze plaćanja iste ili da mu produži rok za ispunjenje.

4. Na sjednici vijeća Apelacionog odjeljenja, održanoj dana 11.02.2020. godine<sup>1</sup>, branilac osuđenog je ukratko iznio sadržaj podnesene žalbe, s čim se saglasio i osuđeni Asmir Haskić.

5. Nakon što je ispitalo pobijanu presudu u granicama istaknutih žalbenih prigovora, u skladu sa odredbom člana 306. Zakona o krivičnom postupku Bosne i Hercegovine (ZKP BiH), vijeće Apelacionog odjeljenja (Apelaciono vijeće/Vijeće) je donijelo odluku kao u izreci, iz slijedećih razloga:

## III. ZAKLJUČCI APELACIONOG VIJEĆA

### (a) Žalba branioca osuđenog Asmira Haskića

6. Prevažodno, pozivajući se na dokaze uložene u sudski spis na ročištu održanom dana 22.11.2019. godine, branilac ističe da su isti u cijelosti relevantni radi utvrđivanja bitne činjenice da li je osuđeni zaista objektivno u mogućnosti vratiti imovinsku korist pribavljenu krivičnim djelom u iznosu od 44.488,60 KM. U tom pogledu, branilac se poziva

---

<sup>1</sup> Javna sjednica je održana u odsustvu uredno obaviještenog tužioca, a sve u skladu sa odredbom člana 304. stav 4. ZKP BiH.

na odredbu člana 400. stav 2. u vezi sa članom 63. stav 2. KZ BiH, a koja propisuje da se u slučaju nemogućnosti ispunjenja nametnute obaveze osuđeni može osloboditi iste.

7. Konačno, branilac u žalbi navodi da se utvrđeni iznos od 44.488,60 KM odnosi na neplaćanje PDV-a od strane pravnog lica „Shaggy“ d.o.o. Vitez, te da je shodno tome u isto i u obavezi da navedeni iznos uplati.

### **Apelaciono vijeće iznesene prigovore nalazi neosnovanim.**

8. Analizom pobijane presude ovo Vijeće je utvrdilo da je prvostepeni sud pravilno primjenio odredbu člana 400. stav 1. ZKP BiH, u vezi sa članovima 63. i 64. KZ BiH.

9. Apelaciono vijeće je izvršilo detaljan uvid u spis, te je svestranim pregledom konkretne krivične stvari u vezi sa primjenjivim zakonskim odredbama, utvrdilo da su prema osuđenom Asmiru Haskiću ispoštovane sve zakonom predviđene mogućnosti produženja roka za plaćanje nametnute obaveze, te da do opoziva uslovne osude nije došlo bez da je istom prethodno pružen realan i adekvatan rok za izmirenje oduzete imovinske koristi, kao i da ne postoje okolnosti koje bi u bitnom dovele u pitanje mogućnost osuđenog da postupi po nalogu Suda.

10. U tom pogledu, ovo Vijeće je utvrdilo da je presudom ovog Suda, broj S1 2 K 023378 17 K od 27.03.2017. godine, tada optuženi Asmir Haskić, na osnovu priznanja o krivici oglašen krivim za počinjenje krivičnog djela Porezne utaje ili prevare iz člana 210. stav 1. KZ BiH, zbog čega mu je izrečena uslovna osuda čiji je opoziv uvjetovan upravo izmirenjem naložene obaveze vraćanja protivpravno stečene imovinske koristi u iznosu od 44.488,60 KM. Odbijajući žalbu branioca tada optuženog Asmira Haskića, Apelaciono vijeće je u svojoj odluci, broj S1 2 K 023378 17 Kž od 26.05.2017. godine, ukazalo da je isti oglašen krivim na osnovu ispunjenosti zakonom kumulativno predviđenih uslova iz člana 230. stav 1. ZKP BiH, te da je optuženi izjavu o priznanju krivice dao dobrovoljno, svjesno i sa razumijevanjem, da je razumio da se odriče prava na suđenje, te da je svjestan posljedica vezanih za eventualne odluke o imovinskopravnom zahtjevu, imovinskoj koristi i troškovima krivičnog postupka. Pri tom, tada postupajuće Apelaciono vijeće je konstatovalo da cijeni da je optuženi imao i stručnu pomoć branioca tokom postupka, a koji branilac je bio prisutan i prilikom održanog ročišta za razmatranje izjave o priznanju krivice.

11. Stoga, ovo Vijeće nalazi da je samo pitanje valjanosti, utemeljenosti i zakonitosti oduzimanja imovinske koristi pravosnažno raspravljeno, zbog čega su prigovori branioca u dijelu navoda o tome da je takva obaveza trebala biti ispunjena od strane pravnog lica „Shaggy“ d.o.o. Vitez, faktički nedopušteni.

12. Nadalje, u pogledu dijela navoda kojima se predmetna procesna situacija pokušava osporiti sa navodne objektivne nemogućnosti osuđenog Haskića da izmiri nametnutu obavezu, s čim u vezi se podastiru dokazi u kontekstu materijalne situacije osuđenog, Apelaciono vijeće cijeni da je osuđenom Haskiću produžen rok za ispunjenje obaveze, presudom ovog Suda, broj S1 2 K 023378 17 K od 17.08.2018. godine, i to za godinu dana, dakle do 17.08.2019. godine, te da isti u tom periodu, pa sve do donošenja pobijane presude od 29.11.2019. godine nije poduzeo niti jednu radnju kojom bi ukazao na postojanje namjere za postupanje po strogoj naredbi Suda. O navedenom se pravilno očitovao i prvostepeni sud u pobijanoj presudi, gdje na strani 7. zaključuje: *„U tom pravcu osuđeni nije dostavio dokaze o svojim namjerama i objektivnim okolnostima koje bi ukazale da nije mogao da realizuje svcje namjere da barem djelimično izvrši naloženu obavezu, iako bi bilo normalno za očekivati da bi svaka osoba koja se nađe u situaciji da ima dug prema državi kojoj se temeji na sudskoj presudi, na uštrb svcje finansijske situacije preduzela sve da ispuni obavezu naloženu od strane Suda“.*

13. Niti u samoj žalbi branilac osuđenog ne nudi bilo kakve dokaze u kontekstu realne i očigledne namjere osuđenog za izmirenjem određene obaveze, osim što pokušava da preko navodno prikazane loše materijalne situacije osuđenog izdejstvuje oslobađanje istog od takve obaveze, a u konačnici i preinaku opoziva uslovne osude. Međutim, kod takvih navoda branilac previđa da pitanje protivpravno stečene imovinske koristi nije nešto s čim Sud olako raspolaže, te da isto ne predstavlja pravo nego obavezu Suda, obzirom da niko ne može zadržati imovinsku korist stečenu krivičnim djelom, na što je osuđenom i njegovom braniocu ukazano i u prethodno citiranim odlukama ovog Suda. Stoga, kada se takva obaveza Suda dovede u vezu sa činjenicom da se osuđeni ipak nalazi u radnopravnom statusu, te da ostvaruje plaću u iznosu od 415,02 KM, kao i da iz spisa predmeta ne proizilaze vidljive obaveze istog na ime kreditnih zaduženja ili drugih mjesečnih izdvajanja, to materijalna situacija istog ne daje opravdanu podlogu za posezanjem zakonske mogućnosti da se isti oslobodi izrečene obaveze vraćanja protivpravno stečene imovinske koristi, naročito kada se uzme u obzir vremenski period koji je istom ostavljen za izmirenje.

14. Pri tome, a cijeneći navedeno u kontekstu samog opoziva uslovne osude, Apelaciono vijeće nalazi da je upitno da li bi objektivna nemogućnost izmirenja protivpravno stečene imovinske koristi bila prepreka za opoziv uslovne osude, obzirom da je uvjetovanost izrečene krivičnopravne sankcije odvojeno pitanje, te će obaveza o vraćanju imovinske koristi ostati i nakon izdržane izrečene kazne zatvora, obzirom da se ovakvim uvjetovanjem uslovne osude, kao dodatnom obavezom shodno članu 60. stav 1. KZ BiH, isključivo pospješuje učinak uslovne osude, te se istim, s obzirom na prirodu i sadržinu, pojačava osiguranje krivičnopravne zaštite vrijednosti zaštićenih krivičnim zakonodavstvom, pri čemu se osigurava i otklanjanje stanja i uvjeta koji mogu utjecati da učinitelj ubuduće čini krivična djela. Dakle, izdržavanjem izrečene kazne zatvora osuđeni Haskić se neće osloboditi obaveze vraćanja imovinske koristi, na što je upozoren jasno i izrekom pobijane presude, gdje je ponovo naznačena takva obaveza.

15. Kada ovako zaključuje Apelaciono vijeće ima u vidu činjenicu da u situaciji kada Sud izriče uslovnu osudu sa dodatnim uvjetima iz člana 60. stav 1. KZ BiH, da se rukovodi time da će se svrha te krivičnopravne sankcije ostvariti isključivo i izmirenjem tako dodatno postavljenog uslova, pa se isto ne može izigrati na način da se takav uslov obezvrijedi navodnom spriječenosti za postupanje po nametnutoj obavezi, jer je očigledno da Sud prilikom izricanja iste imao na umu da se u slučaju ne izmirenja obaveze svrha izrečene krivičnopravne sankcije ne može postići, te da se treba pristupiti izricanju i izvršenju utvrđene kazne zatvora.

16. Stoga, cijeneći okolnosti konkretnog predmeta, te uzimajući u obzir odredbe člana 400. ZKP BiH, u vezi sa članovima 60., 63. i 64. KZ BiH, a sve dovodeći u vezu i sa članom 6. KZ BiH kojim je određena svrha krivičnopravnih sankcija, ovo Vijeće nesumnjivo zaključuje da je prvostepeni sud donio pravilnu i zakonitu odluku.

17. Obzirom na navedeno, a temeljem odredbi člana 310. u vezi sa članom 313. ZKP BiH, žalbu branioca je valjalo odbiti kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrditi, kako je to i odlučeno u izreci.

**Zapisničar:**

**Ena Granić Čizmo**

**PREDSJEDNIK VIJEĆA**

**S U D I J A**

**Hilmo Vučinić**

**POUKA O PRAVNOM LIJEKU:** Protiv ove presude žalba nije dozvoljena.